

Отишълъ той у дома му, поздравилъ го за сполуката му и сполучилъ да го изпита отъ какво е станалъ тѣй доволенъ. Земледѣлецътъ му открилъ за дадена-та нему черупка, — не казалъ само, какъ се духа въ нея.

Тогава лихваринътъ рѣшилъ да я вземе и, като не можалъ да стори доброволно това, открадналъ я. Ала напусто я въртѣлъ той насамъ-нататъкъ и духалъ въ нея — нищо не ставало. Тогава той изново отишълъ при земледѣльца и студено му казалъ:

„Слушай, какво ще ти кажа. Черупката е у мене, но азъ не мога да я употребявамъ. Ти знаешъ това, ала безъ нея нищо не можешъ да направишъ. Азъ ще ти я дамъ, и ти обѣщавамъ, че нѣма да ти се бъркамъ въ работитѣ, но и ти ще ми обѣщаешъ, че когато духашъ, ще искашъ за себе си едно, а за мене двѣ.

— „Не става, не става!“ отговорилъ земледѣлецътъ.

— „Твоя работа! казалъ лихварьтъ. — И безъ това азъ съмъ богатъ, но мисли, какво ще правишъ ти съ сиромашията си“.

Мислилъ, мислилъ земледѣлецътъ, най-послѣ се съгласилъ: макаръ и да искалъ да се отърве да не му служи вече, пакъ попадналъ въ примка. Оттогава, щомъ той духвалъ въ черупката, получавалъ едно, а лихварьтъ двойно повече. А това силно озлобило земледѣльца.

Настанало суша. Изсъхнали всички посѣви. Духналъ земледѣлецътъ въ черупката и пожелалъ да има вадичка, за да напои нивитѣ си. Появила се у него вадичка, ала въ сѣщото врѣме у лихваря потекли двѣ вадички. Земледѣлецътъ щѣлъ да се прѣсне отъ ядъ. Изведнажъ въ ума му блеснала мисль. Бързо хваналъ той черупката, съ всичка сила духналъ въ нея и силно извикалъ: „Боже, чуй молбата ми: нека се прѣсне едното ми око!“